

Egy régi-régi vers elé

A fiatalember, aki az alábbi verset írta, még tizenkilencedik évét sem töltötte be. 1948 augusztusában, a hold első negyedének idején, apja fekete íróasztalán, egy pohár szürkebarát társaságában vetette papírra e sorokat. Az érettségi utáni nyár végén, egyetemre indulván.

A vers művészi értékéről szerzőként nem nyilatkozhatom. De alapvető kor-dokumentum. Ki írt abban az időben a mi dunántúli Grázunkról, Keszthelyről? Meg kell mondjam, magam sem közlésre szántam e verset. Írtam, mert írtam. Aki ír, ismeri ezt.

Még egy: gyermekkorom óta valami hihetetlen erős „becsvágy” feszített, ezért szerettem gólt lőni, ezért lettem őrsvezető a cserkészletben, ezért szerveztem meg egy önképzőkört egyetemista koromban. Nem hittem, hogy vallomás lesz ebből a bevezetőből.

De befejezésül hadd térjek vissza a versre.

1936: a berlini olimpia éve.

A vasútállomás felől nő a zsvaj: Éljen, éljen!

Csik Ferencet hozzák, vállon! Odaköszön apámnak: „Zoli bácsi!”

Így kell visszaérkezni a Városba!

„...diadal vár-e rám,/ vagy halk öreg magány?”

Meséljem-e tovább, mi ihlette e verset?

A Helikon utca és a Balaton utca között, a Kossuth Lajos utcában születtem Keszthelyen. Több szimbólum nincs. Talán ennyi is elég.

1995. május 23.

(Csik Ferenc a Kossuth Lajos utcában, Tóth Bálint szomszédságában lakott.)

Húszele...

A Keszthelyre győztesen visszatérő Csik Ferenc emlékének

(Keszthely, 1948. augusztus 28.)

*Kis városunkra rest
Hőséggel hull az est,
Bezárt a sarki bolt,
Fent most bújik a hold.*

*Álmos virágszag ing,
Rezedá, rozsmaring,
S a langyos szélbe zsong
A sok balk hársfalomb.*

*Alszik a régi ház,
Csak a kémény vigyáz,
Szuvas padlásfokon
egy macska átoson.*

*Aludni tér a sok
Gyerek. S nyugdíjasok,
Álmuk valóra vált:
Kis ház, kis unokák.*

*Horgászás, parki pad,
Lugas a kert alatt,
Vén kollégák, tarokk,
Derűs hétköznapok.*

*S egy korsó sör mögül
A világ földerül,
Téli pozsgás gyümölcs,
Arcuk mosolya bölcs.*

*Tudják ennyi elég,
S többre hogy tellenek,
Így jut kinek-kinek,
Itt senki sem siet.*

*Nagyapám tudta ezt,
S a balál sem keresz,
Ha elérte a célt:
Hatvanhat évet élt.*

*Kis szülővárosom,
Keszthely, öreg rokon,
kastélyod, templomod,
Nem lesz náluk nagyobb.*

*Sem csók mely édesebb,
szakításkor se seb
fájóbb, mint egykoron.
Jó éjt! kamaszkorom!*

*S most újra itt vagyok,
park, tó, parti padok,
sok kétséggel tele,
Lassan húsz fele...*

*Most éjjel van megint,
suttog a nádas, int,
azt súgja elmegyek...
Vale! Öblök, hegyek!*

*S ha egyszer megjövök,
vajon e táj fölött
diadal vár-e rám,
Vagy halk, öreg magány?*

*Horgászás? Parki pad?
Lugas a kert alatt?
Vén kollegák? Tarokk?
Kopott hétköznapok?*

*De senki sem felel.
Töprengve alszom el,
míg csendes szélbe zsong
a sok halk hársfalomb.*

*Felsír a bús tücsök:
Ősz lesz! Kettőt ütött
az óra. Válaszolt?
Kérdőjel fenn a hold.*

Csik Ferenc a családjával 1944-ben